

Neustále se snažím pochopit, proč **Jan Burian** své texty zhudebňuje (lze - li tak nazvat melodramatický přednes bez rytmu a melodie za doprovodu jakýchsi scénických tónů).

Jistá částečná schopnost formulovat některé své názory způsobem, který na první poslech zarazí a tím upoutá pozornost, kterou u sebe Jan Burian kdysi objevil, hypertrofovala u Jana Buriana v nabubřelou sebestřednost univerzálního rádce, poučujícího všechny kolem sebe úplně o všem - viz jeho Ozdravovny s jedinečnými správnými pohledy na svět a kulturu zejména. V mluveném slově, fejetonech, přednáškách či autorských pásmech se to ještě snese - nakonec je svatým právem člověka vyjadřovat jakékoliv své názory jakýmkoliv způsobem a poslouchat to nikdo není nucen. Úspěch, s jakým těmito svéráznými názory naslouchá část publika, fascinována tím, že tyto neomalenosti se někdo nestydí říct nahlas, vedl zřejmě u jejich autora i ke ztrátě umělecké soudnosti. Jedině tak si dovedu vysvětlit, že nepřestává a nepřestává s rozvlácným



zhudebňováním svých názorů a ještě se zřídka šance učinit je stravitelnějšími.

Na rozdíl od monotematického dvojalba o ženách, kde nechal písničky zpívat vybrané české zpěvačky a tak nenutil nikoho poslouchat druhé CD těchže songů v autorském podání, na albu

Muži jsou křehcí

této možnosti nevyužil (nemáme lepší zpěváky?) a úplně všechno si udělal sám. Zpěvačky dokázaly alespoň trochu zakamuflovat nedostatek hudební inspirace, toto album ukazuje naprostou absenci jakéhokoliv melodického nápadu, umocněného stále stejným kňouráním zpěváka, v plné nahotě - a bohužel takto lze definovat všechny písničky bez rozdílu: neliší se opravdu v ničem. Jediným vzepětím je ve skladbě Průkopník

(Lukáš)

náhlá citace refrénu slavného šansonu ("

hovadadada, hovadadada, hovadadada

). Hudba, resp. poskládané tóny, absence jakékoliv melodie a zpěv naprosto odradí posluchače od ochoty hledat (a občas nacházet) zajímavé textové obraty, či občasné myšlenky, či originální postřehy ze života mužů. Pokud si vezmete jen booklet a budete si číst v textech (udělejte to před poslechem CD), nebudete moci autorovi upřít určitý originální pohled na svět mužů, ovlivněný pochopitelně tématem "

Muži jsou křehcí

". A tak odhaluje především jejich slabší stránky a nekompenzuje je ničím jiným. Dělá z mužů slabomyslné, podpantoflové blbečky, tiše vnitřně trpící bez naděje východiska a trapné pro sebe i své okolí. Ale je to poezie, je to názor, a tak nemusí být vyvážený. Některé postřehy o nitru mužů jsou skutečně přesné, ale současně působí jako výsměch těm mužům, ne jako snaha o pochopení. A někdy dokonce i jako kouzlo nechtěného: Myslím, že J. Buriana asi v životě

nenapadlo, že by Anekdota

(*Václav*)

mohla být chápána jako autobiografická. Křehcí a trapní jsou přece jen ti ostatní, autor je pozoruje jako pánbůh (viz

Pánbůh má dovolenou

z jiného alba) z velkého nadhledu. Daleko více, než záměrně formulované postřehy, jsou ale v písních spíš slovní hříčky, které někdy náhodně také vyústí ve formulaci poznatku o křehkosti mužů (

Kluci z naší třídy

) - daleko častěji zůstávají jen samoučelnými vrstveními podobně znějících slov. Pravda, někdy se aspoň dostaví pocit zvukomalebného kontrastu.

Druhé CD, nazvané ***Drobné dárky***, budou spíše tím, co i z jinak nekritického tvůrčího stolu spadlo, ale přeci jen to bylo autorovi líto úplně vyhodit a tak tím demonstruje, jak i tyto "odřezky" jsou geniální. Částečně využil principu z minulého dvojalba - nechat nazpívat některé věci jiné interprety. Bohužel, tady je kouzlo nechtěného č. 2: Skutečně některé ty věci jsou zajímavější než celé první, "stěžejní" CD dohromady. Přinejmenším se o každé skladbě dá něco napsat, což u skladeb monotónního prvního CD prostě nejde. Hned

Miláček Oskar II.

je svěží hříčka v podání

Yellow Sisters

, které se provedením asi i trošku vysmály autorovi, což ve své zahleděnosti do sebe ani nezpozoroval.

Xavier Baumaxa

v písni

Viktor a Leo

se dokázal mimikricky přiblížit k "mistrovi" v interpretaci šokujcně nechutného textu. S titulní písní si ale neporadil ani jakýsi

Mardi

, ale alespoň jí usadil do nedráždícího bezvýrazna. Dilema s citací Kočka leze dírou... potrápilo jinak kultivovaného

Přemysla Ruta

. Naopak

Petr Váša

a

Jiří Konvrzek

zcela vyhověli vkusu autora a přednes pojali podobně odpudivě. Jiří Konvrzek by mohl ale alespoň přestat tak okatě napodobovat J. Schmitzera. Nejenže samotný tento styl projevu není vkusný, ale vkusné není ani to kopírování.

Lenka Dusilová

přistoupila ke svému "štěku" s jediným typem své noblesy naučené od Čechomoru a předstírající velké éterično ve zpěvu i poselství písně

V.I.P.

Její umělecká bezradnost je tady hodně patrná, víc, než když má za sebou podporu kapely. Až

Křehkým mužům ztuhne úplně vše

Napsal uživatel Miloš Keller
Středa, 05 Březen 2008 04:00

si říkám, že jí to JB udělal schválně. Nahá v trní. Předposlední na druhém CD je píseň využívající mé křestní jméno, a tak si říkám, že když JB vidí Miloše takhle, tak by mohl snést tento článek s podobným nehnutím brvy, s jakým nám naservíroval své dvě placky. Závěr je pak repríza

Miláčka Oskara

z úvodu - a pustit se do interpretačního souboje s Yellow Sisters je opravdu jen posledním kamínkem do mozaiky tvrzení o ztrátě umělecké soudnosti. A taky prototypem důvodu mého tvrzení o "slabomyslných podpantoflácích" jak všechny muže (mimo sebe, samo) vidí J. Burian.

Tak blbé, že se to už ani nebude líbit, parafrázuji nakonec J. Wericha a dávám jeden bod.